

A. WEIDENMULLER:

Det skjulte Horn.

Oversat af

N. P. MADSEN.

Gehejmraadinden havde pludselig mistet Appetiten. Hun begreb ikke Wolfs Taktløshed at sidde og fortælle om Sygdom ved Bordet. Men Wolfs Ven tilhørte jo en af de ældste Adelsfamilier i Prøjsen, derfor maatte hun vise sin Deltagelse og sagde:

„Hvor længe har det stakkels Menneske været syg?"

„I to Aar. Ved et Væddeløb sprang der et Blodkar i ham, og siden den Tid er det bestandig gaet ned ad Bakke med ham. Hvis det var mig, der skulde slæbes om fra Badested til Badested, fra den ene Kur til den anden, før det var forbi, saa vilde jeg hellere —"

Fru König trak kuldegysende et Sjal tættere om sine Skuldre.

„Aa, kære Wolf, tal hellere om noget andet. — Du har vel endnu ikke hilst paa Hofmarskalken?"

Wolf sendte Tanten et halvt, spottende, halvt medlidende Blik og kom derefter pludselig til at se ind i Mariannes bevægede Ansigt. Han havde blot lige flygtigt hilst paa hende, nu bemærkede han med et, hvor net hun tog sig ud i den sorte Kniplingskjole, og hvor godt den smalle hvide Krave og den simple Amatystbrosche klædte hende. Han bemærkede ogsaa den varme Medfølelse, der laa i hendes udtrykfulde Øjne, derfor var det egentlig mere til hende end til Tanten han sagde:

„Nej, kære Tante, og jeg har heller ikke søgt efter ham. Viktor var saa glad for at have mig hos sig, saa jeg syntes, det var ikke rigtigt at forlade ham før nødvendigt."

Der blev ikke talt ret meget mere af de tre ved Bordet. Da de havde rejst sig, bragte Gehejmraadinden det omtalte dinner-party paa Tale og bad sin Næve indtrængende om at tage med.

Wolf lo, da hun var færdig med sin Tale:

„Du vil vel gøre Stads med mit fortrinlige Engelsk. En fornuftig Lærer har engang sagt, at jeg led vilde overvinde Besvarlighederne med den engelske Udtale, naar jeg blot talte, som om jeg havde en hed Kartoffel mellem Tænderne. Men det er nu alligevel ikke gjort dermed."

„Aa, du kan udmerket godt tale Tysk. Baa-de Parkinsons og deres Bekendte forstaa det slet ikke saa daarligt."

„Men jeg er ikke det rene hannoveranske mægtig!"

„Det har heller ikke noget at sige hos dig." „Hos mig? Med hvad Ret skulde jeg udgøre en Undtagelse? Men du behøver ikke at tale mere om det, kære Tante. Viktor skal i Morgen flyttes hen til et andet Badested, og jeg har love at blive hos ham, til han skal rejse. Det bliver ellers for sent, derfor skal du ikke vente paa mig."

Dermed rakte han Tanten Haanden til Godnat og derefter Marianne, idet han sagde:

„Jeg er forbavset over at finde Dem saa aparte, Frøken Høfer, heldigvis har De givet Afkald paa de blegrøde Lotusblomster i Aften, ellers vilde det sikkert komme til Duel og Mord for Deres Skyld i Aften."

„Fru Gehejmraadinden ønskede, at jeg skulde tage den Kjole paa," svarede Marianne koldt. „Hvis jeg kom i en almindelig Dragt, var hun bange for, man skulde tiltro hende de pudsige Indfald, at hun havde taget sin Kammerjomfru med til Bords."

„Er det sandt, Tante?"

Gehejmraadinden saa dumt paa ham og svarede:

„Ja, kære Wolf, Klæder skaber Folk, og det vilde være mig meget ubehageligt, hvis min Pige ikke optraadte comme il faut. Bleggrøde Lotusblomster har jeg dog ikke ønsket."

„Nej, nej, det var mit Indfald. God Nat, kære Tante, god Nat, Frøken Høfer."

„Hvor han dog har mange komiske Indfald, min kære Næve," sagde Gehejmraadinden til Marianne, da de var blevet alene. „Og saa er han saa aandrigh, rigtig en Mand for Lu, som ogsaa er fuld af saa mange løbske Ideer. Men nu er jeg døds-træt, og Jeanette længes nok ogsaa efter at komme i Seng, ikke sandt?"

Kammerpigen, der var kommet ind fra det tilstødende Værelse, gæbde, saa det stod efter, til Svar. Hun var rejst fra Hospitset meget tidlig om Morgenen og havde kedet sig omtrent halvt ihjel, fordi hun havde maattet undvære Mignon og Johannes. Hendes trætte Udseende rørte Fru König, og med et trøstende: „Je viens, pauvre, je viens," begav hun sig til Ro.

Men Marianne satte sig endnu en Gang til sit Arbejde, og da Wolf henad 11 forlod Læseværelset for at gaa i Seng, saa han med Misbilligelse en Lampe brænde i sin Tantes saakaldte Salon og en Haand ivrigt brodere.

V.

Da de den næste Formiddag havde spist Frokost og Gehejmraadinden var kørt til Pontresina, fandt Marianne det saa utaalagtigt heds i Værelserne, at hun pakkede sit Haandarbejde sammen og tog det med ud i Skoven.

„Jeg bliver ikke ret længe borte," sagde hun til Jeanette, „men skulde Gehejmraadinden komme hjem før jeg, saa sig hende, hvor jeg er gaaet hen."

„Mais mademoiselle Oefere, vous n'irez done pas toute seule?" vovede Kammerpigen at indvende. Men da Marianne forsikrede, at der ikke var Fare for Røvere her, begyndte hun rolig at strikke igen. Idet hun sad og saa efter Marianne, tænkte hun, hvor komisk disse Prøjsere var, der kunde finde paa at gaa ud i den mennesketomme Skov, naar der boede saa mange Franskmand i Hotellet. Efterhaanden begyndte hun at nikke, medens de hvide Masker begyndte at synes hende som uoverstigelige Snebjerge, og snart gled hun ind i Søvnens Eventyrverden, hvor hun drømte dejlige Drømme om Mignon og Kusken Johannes.

Marianne vandrede langt ind i Skoven, før hun fandt en passende Plads. Et Sted var der for meget Sol, et andet Sted manglede Bænken Rygstød eller stod ikke fast, og først da hun naaede en skyggefuld Plads med Udsigt over den smalle grønne Dal helt hen til Bevers, fandt hun, hvad hun søgte. Foran et fremspringende Klippestykke laa en fældet Træstamme, og paa den tog hun Plads. Saa tog hun sit Haandarbejde frem, og snart var hun beskæftiget med den næstsidste Firkant paa sit vanskelige Kunstværk. Gehejmraadinden var blevet forbavset, da hun om Morgenen rakte hende Arbejdet og havde mumlet noget om fabelagtig Flid. Om hun vidste, hvad der var Drivfjederen deri.

„Men, Gud ske Lov, det ved hun ikke," tænkte Marianne, „og det vilde jeg heller ikke gerne sige hende, thi hvor forvænt hun end er, saa mener hun det dog godt paa sin Vis. Jeg ved jo egentlig heller ikke selv, hvorfor jeg saa let bliver krenket af Hr. von Baumbachs Ord, hos Platows blev der ogsaa spøgt meget."

Hun erindrede i Øjeblikket saa tydeligt de Smaadrillerier, som den venlige gamle Greve undertiden havde tilladt sig over for hende, og hun begyndte at udmale sig hendes Virksomhed i Øst-prøjsen. Men der kom ikke noget rigtig tydeligt Billede frem. Hver Gang hun søgte at forestille sig, hvorledes Hr. von Pannewitz hilste paa hende i Kredsen af sin Familie eller omhyggelig søgte at indvie hende i hendes mange Pligter, flød det hele hen i Taage, og hun saa Wolf for sig, ikke med det sædvanlige spottende Smil om Munden, men med det bløde Udtryk, som hans smukke, stolte Ansigt havde haft paa den vilde Kjøretur under Uvejret.

Denne bestandige Kamp i hendes Indre pinde hende til sidst, og hun søgte at tvinge sig ind i Forestillinger om Livet derhjemme i den hyggelige Præstegaard, da hun pludselig hørte raske Trin nærme sig. Hvorfor var hun saa taabelig at blive forskrækket, der var jo gaaet flere Mennesker forbi, og denne var selvfølgelig ogsaa en tilfældig fremmed. Men det bankede Hjerte lod sig ikke bedrage, det vidste ganske bestemt, at hun om et Øjeblik vilde høre en velkendt Stemme sige: „God Dag, Frøken Høfer," og det bankede saa uroligt derover — af Vrede eller var det af Glæde — at Marianne kunde mærke dets Slag helt op i Halsen og paa ingen mulig Maade kunde faa slaaet den Væverknude, hun just var i Færd med. Hendes Hjerte havde Ret, nogle faa Sekunder derefter stod Wolf foran hende og sagde:

„God Dag, Frøken Høfer, maa jeg faa Lov at sætte mig lidt hos Dem?"

Hun rykkede sig hurtigt lidt til Side og svarede:

„Ja, vær saa god, Hr. Assessor, her er Plads nok."

„Og De vil ikke løbe Deres Vej?"

„Nej, hvorfor skulde jeg det?"

„Jo, for jeg kan jo være saa utaalagtig, og De kan jo ikke lide mig!"

„Hvoraf ved De det? Jeg kan lide alle Mennesker, som ikke bevidst og med Hensigt gør noget ondt."

Wolf saa tankefuldt ned for sig.

„Og til den Slags Mennesker regner De ikke mig?"

„Jeg har jo sagt Dem engang, at det ikke er min Sag at dømmes."

„Tænkte De ogsaa saa mildt om mig i Aftes, da De sad og arbejdede saa umenneskelig sent?"

Marianne tøvede lidt med Svaret. Hun vilde helst have sagt, at hun slet ikke havde tænkt paa ham, men hun kunde ikke lyve, derfor sagde hun ærligt:

„Jeg tænkte, at De ikke havde været i godt Humør, og dermed undskyldte jeg Deres uventlige Ord."

„Og hvis jeg nu siger Dem, at jeg slet ikke vil undskyldes af Dem, at jeg med Overlæg søgte at kranke Dem med Lotusblomsten og med fuld Bevidsthed søgte at saare Dem ved at udtale Tvivl om Deres Sandhedskærlighed, hvad saa?"

Hun smilede roligt.

„Saa vilde jeg tænke, at De ogsaa i Dag var i daarligt Humør, at Afskeden med Deres Ven har rystet Dem."

Der opstod en lang Pause, endelig sagde Wolf stille:

„Ja, det var en tung Afsked, De maatte have kendt Viktor for at kunne begribe, hvilken prægtig Kammerat, jeg har mistet i ham, og hvilken Smerte jeg følte, da han fra Vognen rakte mig Haanden med det sidste: „Paa Gensyn, Wolf, paa Gensyn." Han tænkte ikke paa at dette Ønske var taabeligt for os begge. Jeg havde nær grebet Tømmen og bedt Kusken om at lade mig beholde min Ven lidt endnu."

Han brød brat af, som var han bange for, han havde sagt for meget eller nu ventede en Prædiken af hende. Dog der kom ingen. Marianne vilde gerne have sagt nogle trøstende Ord, men da

hun var bange for, at det blot vilde føre til ny Strid, saa tav hun; men Wolf saa godt, hvorledes Arbejdet skælvede mellem hendes Fingre. Denne stumme Deltagelse rørte ham mere end mange Ord. „De er en god Pige," fortsatte han med blød Stemme efter en lang Pause, „har De oplevet noget lignende, siden De kan føle saa varmt med mig?"

„Ja, for to Aar siden led jeg et stort Tab, som jeg saa smerteligt blev mindet om, da De fortalte om Deres Ven. Det var en af mine kæreste Skolekammerater, der døde."

„Og hjalp Deres „Unica spes" Dem dengang?"

„Ja, jeg ved ikke, hvorledes jeg skulde være kommet over det uden det."

Wolf saa paa Marianne med et ejendommeligt, forskende Blik, saa fo'r han med Haanden over Panden.

„Det er sandt, jeg havde nær glemt at give Dem det, jeg plukkede til Dem før, Frøken Høfer." I det samme tog han sin Lommebog og rakte hende en lille fin Plante med hvide Blomster. „Den har De vist ikke i Deres Herbarium. Kender De den?"

„Nej, det er ikke saa let. Hvis jeg ikke havde slaaet den op, havde jeg heller ikke kendt den. Det er en Linnaea borealis, en Blomst af Caprifoliel familien, der næsten ikke findes andre Steder end her i Val Bevers."

„Mange Tak skal De have. Men hvis De virkelig vil skænke mig Blomsten, vil De saa ikke være saa god at skrive Navn og Findested op paa et Stykke Papir?"

„Jo gerne, det kan vel vente til i Morgen?"

„Jeg vilde hellere have det straks. Hvem ved, hvad der kan ske i Morgen?"

Wolf skrev det forlangte paa et Blad i sin Lommebog, rev det af og gav Marianne det.

Hun klippede et Par Snit med sin Broderesaks og fæstede Blomsten til Papiret.

„Vil De have Deres Flora i Dag?"

„Nej, De maa gerne beholde den, saa længe jeg er her. Jeg har ikke mere Til til at botanisere."

„Er min Tante virkelig saa ufornuftig, at De skal arbejde paa den Øjenfordærver hele Tiden?" „Nej, men hun ønsker blot, hvad jeg er meget ked af, at jeg gør Arbejdet færdigt, mens jeg er her, eller med andre Ord, at jeg ikke maa rejse herfra, før jeg har syet det sidste Sting."

„Og dette Ønske er nok til, at De arbejder løs. I Aftes sled De endnu ved Midnat, det saa jeg med egne Øjne. Maa jeg spørge, hvornaar De begynder i Morges?"

„Aa, det var ikke særlig tidligt. Jeg havde sovet daarligt, og Klokkeren var allerede fem, da jeg tog fat."

„Allerede fem! men sig mig, hvad faar De egentlig for, at De saadan ødelægger Dem selv? Min Tante maa da betale Dem for hvert Stykke, ikke sandt?"

Marianne rettede sig op. Hun syntes at have et heftigt Svar paa Lærerne, men betvang sig.

„Fru Gehejmraadinden kan selv sige Dem, hvad hun giver mig. Jeg beder Dem kun tro mig, naar jeg siger, at det ikke er Havesyge, men kun et inderligt Ønske om snart at komme hjem, der driver mig."

„Og hvorfor længes De saa meget efter at komme herfra? Bare fordi Deres Broder er hjemme i Ferien? Eller fordi De til Oktober skal til Øst-prøjsen?"

Marianne pakkede sit Arbejde sammen og sagde usikkert:

„Jeg er Fru Gehejmraadinden meget taknemmelig, men jeg føler mig ofte ilde til Mode hos hende, og jeg er bange for, at ogsaa hun savner mange ønskelige Egenskaber hos mig. Vort Forhold er sikkert saaledes, at det vilde være heldigst, at jeg ikke blev her mere end højst nødvendig. Men jeg maa nu tilbage til Samaden, ellers digter Jeanette en Sørgeberetning om mig. Vil De ikke videre?"

„Nej, med Deres Tilladelse foretrækker jeg at følges med Dem, ogsaa til Jeanettes Beroligelse. Hun er nemlig ikke saa dum, som hun ser ud, og trods hendes uskyldige Mine kunde hun godt have vist mig Vejen ud til Dem før. Eller er vort Forhold til hinanden saaledes, at det ikke maa være et Minut længere, end det er strengt nødvendigt?"

Marianne smilede tvungent.

„Jeg vidste ikke, hvad der skulde forpligte saadan to spaderende som vi til at føle sig bundne til hinanden, selv et eneste Minut."

„Saa er jeg iltalst ikke mere for Dem, end et hvilket som helst andet Menneske, der tilfældigvis gaar paa den samme Sti, eller sidder under det samme Træ som De?"

Marianne rødmæde, idet hun bukkede sig ned og plukkede en tilfældig lille Blomst paa Vejkanten. Men Wolf tilføjede endnu mere indtrængende:

„Derhenne gaar en Herre i graat Tøj og bredskygget Hat, altsaa i det Ydre lig mig — svar mig, Frøken Høfer, vilde det være Dem ligegyldigt, om det var mig eller ham, der fulgtes med Dem?"

Hun havde overvundet sin Forlegenhed og svarede roligt:

„Nej, jeg vilde lyve, hvis jeg sagde, at De var mig lige saa ligegyldig som en hvilken som helst fremmed."

„Og tror De, De vilde kunne kende mig igen, hvis jeg senere, lad os sige om tre Aar, kom Dem for Øje igen?"

„Ja, det tror jeg, jeg har meget let ved at huske Ansigtet."

„De vil nok misforstaa mig, jeg vilde natur-

ligvis vide, om der i Deres Sjæl vilde vaagne en Erindring om mig, om et Blik fra Deres Øjne vilde forraade, at jeg ikke var ganske glemt."

Marianne saa paa ham, aabent og alvorligt:

„Jeg vil aldrig glemme Dem, Hr. Assessor, dertil er De altfor inderligt knyttet sammen med Minderne fra denne Rejse."

Wolf blev staaende og greb hendes Haand.

„Deres Øjne giver mig tydeligere Svar paa mit Spørgsmaal, end Deres Mund. De ser i mig ikke andet end et stakkels Verdensbarn, som engang krydsede Deres Vej, og som De gerne vilde hjælpe til Troen, anden Følelse findes ikke i Deres Hjerte. Men jeg takker Dem alligevel for den knapt tilmaalte Deltagelse, som De har skænket mig, nærmest betinget af Deres religiøse Standpunkt, thi jeg ved, at den kommer fra et ærligt Hjerte, og at den vil følge mig, indtil min Sjæl glider ud i det store Intet."

Marianne stirrede ud i det fjerne, og hendes Læber bevægede sig let, men der trængte sig ingen Lyd frem, og da hun mærkede, hvorledes Wolf anstrengte sig for at forstaa de ikke udtalte Ord, fo'r hun sammen, idet hun hurtigt skred videre:

„Hvis De ikke nærer ringe Tanker om min Deltagelse, saa vil De sikkert ikke forsmaa en Bøn, som jeg vil rette til Dem. Det kunde jo nemlig være, at De engang senere i Deres Liv kom til at nære Ønsket om at komme til at kende Jesus Kristus som Deres Herre og Mester. Overdøvs ikke dette Ønske med Spot, men giv Dem hen i det, og skulde De ikke selv kunne hjælpe Dem til Rette —"

Hun holdt inde.

„Saa kommer jeg som en fattig Rejsende og banker paa hos Præsten i Waldheim," fuldendte Wolf smilende, „og beder Pastoren om aandelig Føde til Rejsen. Skal jeg love Dem det?"

„Jeg tænkte ikke paa min Fader, men hvis De kommer til ham, vil De sikkert ikke fortryde det. Og nu Tak for Følgeskabet og for den sjeldne Blomst. Jeg maa nu skynde mig hjem. De vil vel blive lidt endnu i Samaden, de romantiske Bygninger der skal jo være meget interessante."

Hun hilste flygtigt og løb derpaa som et forskræmt Stykke Vildt ned ad den stejle Sti, der førte til Hotellet. Først ved Aftensbordet saa Wolf hende igen. I den sorte Kniplingskjole var hun lige saa indtagende som Aftenen i Forvejen, men hun var Tavsheden selv.

Gehejmraadinden var derimod saa meget mere talende. Hun fortalte i et Væk — om det engelske Bordselskab i Pontresina, og om de italienske Sangere, der den følgende Aften skulde optræde i Samaden, og Wolf maatte tænke, at Tanten enten havde drukket for meget Asti, eller ogsaa havde Frederik givet hende en for stor Dosis Morfin. Senere fik han dog Forklaring paa, hvorfor Tanten var saa livlig.

„Wolf," sagde hun, idet hun støttede sig fast til hans Arm, „jeg vilde ikke bringe dig den gladelige Efterretning, medens alle Folk sad og stirrede paa os, men jeg kan sige dig — Bodmers kommer i Morgen. Lu har meldt sin og sin Faders Ankomst i Dag, og jeg vilde gerne bede dig om at køre dem i Møde, og jeg har telegraferet til dem at tage en Vogn fra Chur."

Hadde Gehejmraadinden ventet, at Nevøen taknemmelig skulde have kysset hendes Haand, saa blev hun meget skuffet, thi Wolf svarede blot tørt:

„Det var meget nyt paa en Gang. Hvad Tid skal jeg da køre? Forhaabentlig ikke før Dag."

„Du ugaltale Menneske, men jeg kan berolige dig med at sige, at Johannes først behøver at spænde for Klokkeren elleve."

„Det er virkelig godt. Jeg holder nemlig ikke af at fare saa tidligt op. Men hvor vil du forresten anbringe de to, Hotellet er jo propfuldt?"

„Til Hr. von Bodmed har man fundet et Værelse, og for Lu skal der nok ogsaa skaffes Udvej. Det skal du ikke nære nogen Bekymring for. Derimod maa du selvfølgelig fra i Morgen af være saa elskværdig som muligt."

„Jeg skal gøre mit bedste. God Nat, Tante. God Nat, Frøken Høfer. Hvor er Deres Haand kold i Aften. Sid endelig ikke oppe — der er ogsaa en Dag i Morgen."

„Ja, og hvad for en Dag!" tænkte Marianne, da hun ti Minutter senere sad bøjet over sin Koffert, hvori hun var i Færd med at nedlægge den Dragt, hun havde baaret om Aftenen. Der var hurtigt sket et Omslag. Da hun kom tilbage fra sin Tur i Skoven, havde hun fundet Gehejmraadinden liggende hændervridende i Sofaen, og da hun bestyrtet spurgte, hvad der var i Vejen, havde Frederik fortalt, at de to ventede Gæster vilde indtræffe den følgende Dag, men at man ikke anede, hvor man skulde anbringe den naadige Frøken. Marianne havde da gentaget sit Forslag fra forrige Dag om at rejse hjem, og efter mange gentagende: „Ja, men det kan virkelig ikke lade sig gøre," havde Gehejmraadinden endelig taget sine Fødder ned fra Sofaen og indvilliget i, at Marianne rejste næste Morgen.

Saa tog hun da afsted.

„Ikke sandt, de to sidste Kvadrater faar jeg i Løbet af 14 Dage," sagde Gehejmraadinden til Afsked.

Jeanette saa blot uforstaaende paa hende og bemærkede, idet hun rakte hende Haanden til Farvel:

„De rejser da ikke bort for bestandig?"

(Fortsættes.)